

[Ministeren for handel, industri og søfart.] sentanter her i landet, som regeringen til stadighed ligger i forhandlinger med, yderst venskabelige forhandlinger, der som regel ender med positive resultater til glæde for begge parter. De østeuropæiske lande er udmærket i stand til at varetage deres egne anliggender og behøver ikke på nogen måde det ærede medlem hr. Aksel Larsens bistand. Jeg kunne have lyst til at spørge det ærede medlem om, hvorfor han så ivrigt varetager østeuropæiske handelspolitiske interesser her i salen. Hvorfor gør det ærede medlem det? Hvorfor ligger det i særlig grad det ærede medlem hr. Aksel Larsen på sinde? Jeg venter ikke at få noget oprigtigt svar på mit spørgsmål, og for en ordens skyld stiller jeg spørgsmålet med den tilføjelse, at intet svar eller udenomssnak jo også er en slags svar.

Om sagen selv må jeg bedrøve det ærede medlem med, at han er helt galt afmarcheret. Den dansk-polske aftale gældende for perioden 1. oktober 1948 til 30. september 1949 omfatter levering af 2 700 t svinefedt og 300 t margarine. Marshallplanen hindrer os ikke i levering af så meget som et gram af disse fedtstoffer. Smør indgår ikke i aftalen, men ønsker Polen ved de nye forhandlinger, der formentlig skal finde sted til efteråret, at købe smør mod gode varer til rigtige priser, tager vi gerne en sådan forhandling op. Ingen hemmelige klausuler forhindrer os i det. Iøvrigt har Marshallplanen ikke hindret opfyldelsen af nogle af de østeuropæiske aftaler. Tværtimod udvider vi dem stadig. Netop i disse dage forhandler vi med de østtyske myndigheder om en stor bytteforretning, heste mod briketter. Jeg kunne også fortælle det ærede medlem hr. Aksel Larsen om, hvordan Danmark meget aktivt tager del i Europakommissionens forhandlinger i Genève om mulighederne for en udvidet øst-vest samhandel. Jeg har personlig taget del i udvalgsarbejdet herom, bænket side om side med russiske, tjekkoslovakiske, jugoslaviske og franske med flere landes repræsentanter, og har efter fattig evne søgt at hjælpe med til at nå et godt resultat. Det er også min hensigt at tage til Genève til disse forhandlingers fortsættelse i maj for at repræsentere den danske regering.

Hvorfor vil det ærede medlem hr. Aksel Larsen med sine løsgtige påstande på dette område forsøge at skabe usikkerhed og dårlig atmosfære om Danmarks gode handelspolitiske forhold til de østeuropæiske lande? Hvorfor, ærede medlem? Skal det kaldes

dansk gerning? Jeg ville betegne det noget anderledes.

Til slut var det ærede medlem hr. Aksel Larsen inde på sikkerheden til søs og søfolkenes lønningskår. Vedrørende sikkerheds-spørgsmålet til søs skal jeg henvise til de nu skærpede bestemmelser om eftersyn, foretaget af statens skibstilsyn med skib, maskine, udrustning og redningsmateriel, samt til en ny bekendtgørelse om skibsførerens pligt til eftersyn af redningsmateriellet samt til at lade foretage regelmæssige prøver med dette materiel. Spørgsmålet om søfolkenes lønninger forstår jeg udmærket godt kan kalde bitterhed frem i det ærede medlem hr. Aksel Larsens sind. Forleden læste man i det kommunistiske blad en kort meddelelse uden kommentarer. Den lød: Søfyrbøderforbundets formand Harry Rasmussen er blevet ekskluderet af det kommunistiske parti. Hvorfor? Mon ikke fordi denne sikkert udmærkede fagforeningsformand helt havde misforstået sin opgave. Han troede, at det var hans opgave at varetage søfyrbødernes interesser. Da et acceptabelt forslag til overenskomst forelå, anbefalede han dets vedtagelse. Forslaget blev vedtaget. Det var slet ikke efter det kommunistiske partis ønske. Uanset søfyrbødernes interesser skulle der være skabt arbejdskamp på dette område, en arbejdskamp, som ville have kostet såvel søfyrbødernes som sømændene og havnearbejderne, ja, hele det danske samfund store summer. Anden forklaring på denne lille affære har jeg ikke kunnet finde.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke kredse i sit indlæg i går om sin yndlingstanke, nemlig min afgang som handelsminister. Denne ønskedrøm roterer på hønseformatet vis i det ærede medlems hjerne. Nu har han fundet ud af, at drømmen kunne være realiseret, nemlig hvis han havde stillet mistillidsdagsorden på spørgsmålet om Østzonehandelen. Må jeg spørge det ærede medlem: Hvorfor stillede han ikke den dagsorden? Det havde dog været langt mere effektivt at stille den end nu at tale om den bagefter. Når det ærede medlem ikke stillede sin dagsorden, beror det måske på, at han er klar over, at hans sag ikke var god. Han ved vel, at retsforbundets mål i aktionen var i dette forhold at skabe et faktisk monopol for en enkelt erhvervsdrivende. Når jeg bruger udtrykket „et faktisk monopol“, er det ikke noget, jeg har fundet på; det er et udtryk, som det ærede medlem hr. Bue Bjørner har anvendt i sin redegørelse for sagen. Det ærede medlem hr.